

FREIDA McFADDEN

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

ΣΕ ΒΛΕΠΕΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΙΚΑ
ΚΡΑΜΒΟΥΣΑΝΟΥ

διόπτρα

Στην οικογένειά μου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το αίμα είναι παντού.

Δεν έχω ξαναδεί τόσο πολύ αίμα. Έχει ποτίσει το υπόλευκο χαλί κι έχει περάσει στις σανίδες του πατώματος, λεκιάζοντας τα πόδια του μικρού δρύινου τραπεζιού. Τέλεια σχηματισμένες σταγόνες στιγματίζουν το κάθισμα του ανοιχτόχρωμου δερμάτινου καναπέ, ενώ μικρά ρυάκια αίματος ρέουν πάνω στον τοίχο που έχει το χρώμα του αλάβαστρου.

Το αίμα δεν έχει τελειωμό. Αναρωτιέμαι, αν κοιτάξω προσεκτικά, θα βρω άραγε αίμα και πάνω στο αυτοκίνητο, που είναι στο γκαράζ; Έξω στο γκαζόν; Στο σουπερμάρκετ στην άλλη άκρη της πόλης;

Μα το χειρότερο είναι τα χέρια μου που είναι γεμάτα αίμα.

Δράμα η κατάσταση. Αν και δεν μου περισσεύει καθόλου χρόνος, με τρώει να στρωθώ να καθαρίσω τα πάντα. Διότι μ' έχουν μάθει πως όταν υπάρχει λεκές, ιδίως πάνω σε χαλί, πρέπει να τον τρίψεις αμέσως, πριν προλάβει να στεγνώσει. Άπαξ και στεγνώσει, πάει, τον παντρεύτηκες.

Δυστυχώς, όσο φιλότιμα κι αν τρίψω, το πτώμα που βρίσκεται στο κέντρο αυτής της λίμνης αίματος δεν πρόκειται να πάει πουθενά.

Κάνω μια πρώτη εκτίμηση της κατάστασης. Εντάξει,

άσχημα τα πράγματα. Το να βρεθούν τα δακτυλικά μου αποτυπώματα παντού σε αυτό το σπίτι είναι αναμενόμενο· αλλά το ξεραμένο αίμα που έχει σφηνωθεί στα νύχια μου και στις γραμμές στις παλάμες των χεριών μου δύσκολα εξηγούνται. Ο μεγάλος λεκές που όλο σκουραίνει πάνω στην μπλούζα μου δεν ανήκει στο είδος που τινάζεις και ξεσκονίζεις. Έχω μπλέξει άσχημα.

Αν και εφόσον με πιάσουν, βέβαια.

Περιεργάζομαι τα χέρια μου, σταθμίζοντας τα υπέρ και τα κατά τού ενδεχόμενου να ξεπλύνω από πάνω τους το αίμα ή να τσακιστώ να φύγω αμέσως αποδώ μέσα. Αν πλύνω τα χέρια μου, θα χάσω πολύτιμα δευτερόλεπτα μέσα στα οποία θα μπορούσαν να με κάνουν τσακωτή. Αν φύγω αμέσως, θα βγω απ' αυτή την πόρτα με το αίμα στις παλάμες μου να πασαλείβει ό,τι αγγίζω.

Και τότε χτυπάει το κουδούνι.

Ανηχεί παντού μέσα στο σπίτι κι εγώ μαρμαρώνω, ούτε ν' αναπνεύσω δεν τολμώ. «Είναι κανείς εδώ;», λέει μια γνώριμη φωνή.

Φύγε, σε παρακαλώ. Φύγε.

Στο σπίτι επικρατεί απόλυτη ησυχία. Το άτομο στην πόρτα θα καταλάβει ότι δεν είναι κανείς εδώ και θα αποφασίσει να ξαναπεράσει αργότερα. Έτσι πάνε αυτά. Αν, όμως, αυτό δεν πάει έτσι, τότε πάω εγώ, ξόφλησα.

Το κουδούνι χτυπάει ξανά. Φύγε. Σε ικετεύω, φύγε.

Δεν είμαι πολύ της προσευχής, αλλά σε αυτή τη φάση είμαι έτοιμη να πέσω στα γόνατα και ν' αρχίσω. Και θα το έκανα αν δεν ήξερα ότι θα λέρωνα και τα γόνατά μου με αίμα.

Λογικά, το άτομο που είναι στην πόρτα θα καταλάβει ότι στο σπίτι δεν υπάρχει ψυχή. Κανείς δεν χτυπάει πάνω από δυο φορές ένα κουδούνι. Και πάνω που ελπίζω ότι υπάρχει μια

πιθανότητα να τη σκαπουλάρω, βλέπω το πόμολο της πόρτας να κουνιέται. Κι έπειτα να γυρίζει.

Αχ, όχι. Είναι ξεκλείδωτα. Σε πέντε περίπου δευτερόλεπτα η γυναίκα που βρίσκεται έξω από την πόρτα θα έχει μπει μέσα στο σπίτι. Θα προχωρήσει και θα μπει στο σαλόνι. Και θα δει...

Αυτό.

Ο κύβος ερρίφθη. Πρέπει να τρέξω. Δεν υπάρχει χρόνος να πλύνω τα χέρια μου. Δεν υπάρχει χρόνος ν' ανησυχήσω για τα ματωμένα ίχνη που μπορεί ν' αφήσω πίσω μου. Πρέπει να φύγω αποδώ.

Το μόνο που μου μένει είναι να ελπίζω πως δεν θα ανακαλύψει κανείς τι έκανα.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΕΝΑ

ΜΙΑΙ

Τρεις μήνες πριν

Το λατρεύω αυτό το σπίτι.

Λατρεύω τα πάντα σ' αυτό το σπίτι. Λατρεύω το γκαζόν της τεραστίων διαστάσεων μπροστινής αυλής κι εκείνο της ακόμα πιο τεραστίων διαστάσεων πίσω αυλής (αν και αμφότερα τα γκαζόν έχουν πάρει μια καφετιά απόχρωση). Λατρεύω το γεγονός ότι το σαλόνι είναι τόσο μεγάλο ώστε να χωράει *πολλά και διάφορα έπιπλα* και όχι μόνο καναπέ και τηλεόραση. Λατρεύω τα μεγάλα παράθυρα με θέα στην πόλη, η οποία, όπως διάβασα πρόσφατα σ' ένα περιοδικό, είναι μία από τις καλύτερες για να μεγαλώνεις παιδιά.

Αλλά αυτό που λατρεύω πιο πολύ είναι ότι αυτό το σπίτι μου ανήκει. Το νούμερο 14 της οδού Λόκαστ είναι όλο δικό μου. Ή, τέλος πάντων, σε τριάντα χρόνια, με την αποπληρωμή του δανείου, θα είναι όλο δικό μου. Δεν μπορώ να σταματήσω να σκέφτομαι πόσο τυχερή είμαι καθώς διατρέχω με τα δάχτυλά μου τον τοίχο του καινούργιου μας σαλονιού και πλησιάζω το πρόσωπό μου για να θαυμάσω από κοντά την ολοκαίνουργια φλοράλ ταπετσαρία μας.

«Πάλι φιλάει το σπίτι η μαμά!» ακούγεται μια τσιρίδα πίσω μου.

Απομακρύνομαι βιαστικά απ' τον τοίχο, αν και δεν είναι να πεις ότι ο εννιάχρονος γιος μου μ' έκανε τσακωτή με εραστή. Καθόλου δεν ντρέπομαι για την αγάπη που νιώθω γι' αυτό το σπίτι. Θέλω ν' ανέβω στην ταράτσα να το φωνάξω. (Κι έχουμε μια υπέροχη ταράτσα. *Το λατρεύω αυτό το σπίτι.*)

«Δεν θα έπρεπε να ξεπακετάρεις τώρα εσύ;» τον ρωτάω.

Όλες οι κούτες και τα έπιπλα του Νίκο έχουν μεταφερθεί στο δωμάτιό του και θα έπρεπε να τα τακτοποιεί αυτή τη στιγμή, αλλά, αντί γι' αυτό, εκείνος χαζολογεί ρίχνοντας μια μπάλα του μπέιζμπολ στον τοίχο –τον όμορφο, φλοράλ μου τοίχο–, την πιάνει και την πετάει ξανά. Ούτε πέντε λεπτά δεν είναι που περάσαμε την πόρτα αυτού του σπιτιού κι ο Νίκο έχει ήδη αποφασίσει να το γκρεμίσει. Το ξέρω, το βλέπω στα σκούρα καστανά του μάτια.

Εννοείται ότι τον γιο μου τον αγαπώ όσο τίποτα στον κόσμο. Αν βρισκόμουν σε μια από εκείνες τις υποθετικές καταστάσεις όπου θα έπρεπε να επιλέξω ανάμεσα στη ζωή του Νίκο και σε αυτό το σπίτι, *εξυπακούεται* ότι θα επέλεγα τον Νίκο. Ούτε λόγος.

Απλώς λέω ότι, αν κάνει κάτι που θα βλάψει αυτό το σπίτι, θα μείνει τιμωρία στο δωμάτιό του μέχρι να φτάσει σε ηλικία να ξυρίζεται.

«Θα ξεπακετάρω αύριο», λέει ο Νίκο. Γενικά, η φιλοσοφία ζωής του συνοψίζεται στο ότι και αύριο μέρα είναι.

«Τι θα 'λεγες για τώρα;» προτείνω.

Ο Νίκο πετάει την μπάλα στον αέρα και σχεδόν βρίσκει στο ταβάνι. Αν είχαμε οτιδήποτε πολύτιμο μέσα στο σπίτι, αυτή τη στιγμή θα πάθαινα καρδιακή προσβολή. «Αργότερα», επιμένει.

Το οποίο σημαίνει ποτέ.

Ρίχνω μια ματιά στη σκάλα του σπιτιού. Ναι, έχουμε *εσωτερική σκάλα!* Αληθινή σκάλα! Με σκαλοπάτια που τρίζουν σε

κάθε βήμα και με την πιθανότητα να πέσει η κουπαστή αν στηριχτείς με δύναμη πάνω της. Και πάλι όμως, έχουμε σκάλα, η οποία μάλιστα οδηγεί σε έναν εντελώς άλλο όροφο του σπιτιού.

Είναι πασιφανές ότι έχω ζήσει στη Νέα Υόρκη υπερβολικά πολύ καιρό. Δίσταζα να επιστρέψω στο Λονγκ Άιλαντ μετά απ' όσα συνέβησαν την τελευταία φορά που έμενα εδώ, αλλά όλα αυτά ήταν πριν από δύο δεκαετίες σχεδόν – χαμένα στα βάθη του χρόνου.

«Άντα;» φωνάζω κοιτάζοντας προς τα πάνω στη σκάλα.
«Άντα, βγαίνεις λίγο έξω, σε παρακαλώ;»

Ύστερα από λίγο, το κεφαλάκι της εντεκάχρονης κόρης μου ξεπροβάλλει στην άκρη της σκάλας και βλέπω τα πυκνά, κυματιστά μαύρα μαλλιά της και τα σκούρα, σκούρα μάτια της να με κοιτάζουν. Τα μάτια της έχουν το ίδιο χρώμα με του Νίκο, μάτια που κι οι δυο τους κληρονόμησαν απ' τον μπαμπά τους. Σε αντίθεση με τον αδερφό της, η Άντα έχει αναμφίβολα αρχίσει να τακτοποιεί τα πράγματά της από τη στιγμή που φτάσαμε. Είναι άριστη στο σχολείο –όλα Α–, το είδος μαθήτριας που κάνει τα μαθήματά της μία εβδομάδα νωρίτερα χωρίς ποτέ να χρειαστεί να της πω το παραμικρό.

«Άντα», λέω. «Έχεις τελειώσει με τα πράγματά σου;»

«Σχεδόν». Δεν εκπλήσσομαι.

«Πιστεύεις ότι θα μπορούσες να βοηθήσεις τον Νίκο να φτιάξει και τα δικά του;»

Η Άντα κατανεύει στη στιγμή. «Φυσικά. Έλα, Νίκο, πάμε».

Ο Νίκο αντιλαμβάνεται αμέσως ότι πρόκειται για μία πολύ καλή ευκαιρία να κάνει η αδερφή του την περισσότερη δουλειά, οπότε συμφωνεί περιχαρής. «Φύγαμε!»

Ο Νίκο σταματά επιτέλους να με τρομοκρατεί με την μπάλα του μπέιζμπολ και ανεβαίνει τρέχοντας τα σκαλιά για να βρει την αδερφή του στο δωμάτιό του. Αρχίζω να της φωνάζω να

μην τα κάνει όλα εκείνη για λογαριασμό του, αλλά ξέρω ότι μιλάω στον βρόντο. Άλλωστε κι εγώ έχω ακόμα ν' ανοίξω και να τακτοποιήσω τα περιεχόμενα από καμιά εξηνταριά κούτες. Αρκεί να κάνει κάποιος τη δουλειά και θα 'μαι πανευτυχής.

Σταθήκαμε εξαιρετικά τυχεροί με αυτό το σπίτι. Χάσαμε πέντ' έξι προσφορές για σπίτια σε τοποθεσίες που δεν ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο καλές όσο αυτή εδώ. Δεν πίστευα πως είχαμε την παραμικρή πιθανότητα να κλείσουμε αυτό το γραφικό πρώην αγροτόσπιτο σε μια περιοχή με δημόσια σχολεία τόσο υψηλού επιπέδου. Παραλίγο να κλάψω από τη χαρά μου όταν μου τηλεφώνησε η μεσίτριά μας για να με ενημερώσει ότι το σπίτι ήταν δικό μας. Και μάλιστα σε τιμή 10% χαμηλότερη από την αρχική!

Μάλλον το σύμπαν αποφάσισε ότι μας άξιζε λίγη καλή τύχη.

Κοιτάζω από το μπροστινό παράθυρο το φορτηγό μετακόμισης που είναι σταθμευμένο στον δρόμο έξω από το σπίτι. Μένουμε σ' ένα αδιέξοδο δρομάκι που έχει δύο ακόμα σπίτια, και στο απέναντι σπίτι βλέπω τη σιλουέτα ενός ατόμου να στέκεται στο παράθυρο. Ο νέος μου γείτονας, υποθέτω. Ελπίζω οι γείτονές μας να είναι φιλικοί.

Ένας γδούπος ακούγεται από το εσωτερικό του φορτηγού και ανοίγω την εξώπορτα για να δω τι συμβαίνει. Τρέχω έξω ακριβώς τη στιγμή που ο άντρας μου βγαίνει από το φορτηγό με έναν από τους φίλους του που δέχτηκε να βοηθήσει στη μετακόμιση. Ήθελα να προσλάβουμε μεταφορείς, αλλά εκείνος επέμενε ότι μπορούσε να το κάνει ο ίδιος με τη βοήθεια των φίλων του. Και οφείλω να παραδεχτώ ότι πρέπει να κάνουμε φιλότιμες οικονομίες αν θέλουμε να πληρώσουμε με συνέπεια τις δόσεις του δανείου μας. Ακόμα και σε τιμή 10% χαμηλότερη, το σπίτι των ονείρων μας δεν ήταν φθηνό.

Ο άντρας μου κρατάει τη μία άκρη του καναπέ μας, με το

μπλουζάκι να κολλάει πάνω του απ' τον ιδρώτα. Με πιάνει τρόμος γιατί έχει πατήσει τα σαράντα και το τελευταίο πράγμα που χρειάζεται αυτή τη στιγμή είναι ένα τράβηγμα στη μέση. Όταν μου είπε ότι σχεδίαζε να κάνει ο ίδιος τη μετακόμιση, του εξέφρασα αυτή μου την ανησυχία, αλλά αντέδρασε λες και ήταν η μεγαλύτερη ανοησία που είχε ακούσει στη ζωή του, αν και εγώ παθαίνω τράβηγμα στη μέση κάθε δυο βδομάδες. Και δεν το παθαίνω κουβαλώντας καναπέδες. Αλλά από, ας πούμε, ένα *φτέρνισμα*.

«Έντζο, θα μου κάνεις τη χάρη να προσέχεις;» του λέω.

Σηκώνει το κεφάλι του και με κοιτάζει και, όταν μου χαμογελάει, λιώνω. Είναι φυσιολογικό αυτό; Το παθαίνουν και άλλες γυναίκες που είναι έντεκα χρόνια παντρεμένες με κάποιον; Εξακολουθούν να τους κόβονται τα γόνατα όταν τον κοιτάζουν;

Όχι; Μόνο σε μένα συμβαίνει;

Εντάξει, δεν το παθαίνω *κάθε ώρα και στιγμή*. Αλλά, ρε φίλε, ακόμα με τρελαίνει. Άσε που γίνεται πιο σέξι κάθε χρόνο που περνάει. (Εκεί που εγώ απλώς γερνάω έναν χρόνο ακόμη.)

«Προσέχω», λέει εμφιατικά. «Αλλά, εδώ που τα λέμε, για τούτον εδώ τον καναπέ μιλάς; Είναι πανάλαφρος».

Δήλωση που προκαλεί έντονο γούρλωμα των ματιών του τύπου που κρατάει την άλλη άκρη του. Ομολογουμένως, δεν είναι κανένας σοβαρός καναπές. Τον πήραμε από το ΙΚΕΑ, άρα είναι ένα σκαλί πιο πάνω από τον προηγούμενο καναπέ μας, που τον είχαμε μαζέψει από το πεζοδρόμιο. Ο Έντζο ήταν για καιρό υποστηρικτής της θεωρίας ότι τα καλύτερα έπιπλα προέρχονται από το πεζοδρόμιο μπροστά στην πολυκατοικία μας.

Έχουμε ωριμάσει λιγάκι από τότε. Ελπίζω.

Όσο ο Έντζο και ο φίλος του μεταφέρουν τον καναπέ μέσα στο υπέροχο νέο σπίτι μας, εγώ κοιτάζω το σπίτι στην απέναντι μεριά του δρόμου. Το 13 της οδού Λόκαστ. Υπάρχει ακόμα

κάποιος που με κοιτάζει πίσω από εκείνο το παράθυρο. Το σπίτι είναι σκοτεινό μέσα και έτσι δεν μπορώ να διακρίνω πολλά, αλλά η σιλουέτα στο παράθυρο είναι αρκετά καθαρή.

Κάποιος μας παρακολουθεί.

Αυτό δεν είναι απαραίτητως δυσσίωνο. Οι άνθρωποι που ζουν σ' εκείνο το σπίτι είναι οι καινούργιοι μας γείτονες και είμαι σίγουρη ότι έχουν περιέργεια να μάθουν ποιοι είμαστε. Κάθε φορά που τύχαινε να δω φορητό μεταφορών μπροστά στην πολυκατοικία μας, πάντα κοιτούσα από το παράθυρο να δω ποιοι μετακομίζουν και ο Έντζο γελούσε και μου έλεγε να κόψω την κατασκοπεία και να πάω να τους συστηθώ.

Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ μας.

Εντάξει, δεν είναι η *μόνη* διαφορά μας.

Σε μια απόπειρα ν' αλλάξω τα χούγια μου και να γίνω περισσότερο κοινωνική, σαν τον σύζυγό μου, σηκώνω το χέρι μου και χαιρετώ τη σιλουέτα. Γιατί να μη γνωρίσω εδώ και τώρα τον καινούργιο μου γείτονα από το νούμερο 13;

Μόνο που το άτομο στο παράθυρο δεν μου ανταποδίδει τον χαιρετισμό. Απεναντίας, βλέπω τα στόρια να πέφτουν απότομα και τη σιλουέτα να εξαφανίζεται.

Καλώς ήρθατε στη γειτονιά.

ΔΥΟ

Ο Έντζο μεταφέρει τις τελευταίες κούτες μέσα στο σπίτι όσο εγώ στέκομαι έξω, πάνω στο ασθενικό μας γκαζόν, αποφεύγοντας το ξεπακετάρισμα, ενώ ταυτόχρονα φαντασιώνομαι πώς θα δείχνει το γκαζόν μας όταν το περιλάβει ο άντρας μου και το αναστήσει. Ο Έντζο είναι ο γητευτής του γκαζόν – κάπως έτσι γνωριστήκαμε άλλωστε. Το συγκεκριμένο βέβαια μοιάζει σχεδόν με χαμένη υπόθεση, με όλα αυτά τα καφετιά μπαλίσματα και το σαθρό του χώμα, αλλά ξέρω καλά πως σ' έναν χρόνο από τώρα θα έχουμε το πιο όμορφο γκαζόν της γειτονιάς.

Είμαι χαμένη στις φαντασιώσεις μου τη στιγμή που η πόρτα του σπιτιού ακριβώς δίπλα από το δικό μας –εκείνου στον αριθμό 12 της οδού Λόκαστ– ανοίγει. Μια γυναίκα με κοντό καρέ μαλλί στο χρώμα της караμέλας βγαίνει από το σπίτι φορώντας εφαρμοστή λευκή μπλούζα με κόκκινη φούστα και αιχμηρά ψηλοτάκουνα που άνετα θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν για να βγάλουν το μάτι κάποιου. (Γιατί το μυαλό μου πηγαίνει πάντα εκεί.)

Σε αντίθεση με τον γείτονα απέναντι, αυτή δείχνει φιλική. Σηκώνει το χέρι της σ' έναν ενθουσιώδη χαιρετισμό και διασχίζει το μικρό κομμάτι πεζοδρομίου ανάμεσα στα σπίτια μας.

«Γεια σας, γεια σας!» αναφωνεί. «Πόσο χαίρομαι που

επιτέλους γνωρίζω τους καινούργιους μας γείτονες! Είμαι η Σουζέτ Λόουελ».

Απλώνω το χέρι μου και παίρνω το μανικιουραρισμένο δικό της, για να ανταμειφθώ με μια εντυπωσιακά επώδυνη, δυνατή για γυναίκα χειραψία. «Μίλι Ακάρντι», συστήνομαι.

«Χαίρομαι πάρα πολύ για τη γνωριμία, Μίλι», λέει. «Θα τη λατρεύεις τη γειτονιά μας, είναι υπέροχα εδώ».

«Ήδη τη λατρεύω», λέω με ειλικρίνεια. «Το σπίτι είναι καταπληκτικό».

«Ισχύει!». Η Σουζέτ γέρνει ελαφρώς το κεφάλι της. «Έμεινε άδειο για κάμποσο καιρό επειδή, καταλαβαίνεις, δύσκολο να πουληθεί ένα σπίτι τόσο μικρό. Όμως το ήξερα ότι θα βρισκόταν η κατάλληλη οικογένεια γι' αυτό».

Μικρό; Προσβάλλει το λατρευτό μας σπίτι; «Ε, λοιπόν, εμένα μου αρέσει πάρα πολύ».

«Μα, φυσικά. Είναι πολύ ζεστό, πολύ ευχάριστο, έτσι δεν είναι; Και πολύ...» Τα μάτια της περιεργάζονται τα μπροστινά μας σκαλιά, τα οποία είναι ελαφρώς ξεχαρβαλωμένα, όμως ο Έντζο έχει πάρει όρκο να τα επισκευάσει. Είναι στη λίστα μαζί με πολλές άλλες επισκευές που πρέπει να γίνουν. «Ρουστίκ. Είναι τόσο ρουστίκ».

Οκέι, τώρα είμαι σίγουρη ότι προσβάλλει το σπίτι.

Αλλά δεν μου καίγεται καρφί. Εγώ εξακολουθώ να λατρεύω αυτό το σπίτι. Δεν μ' ενδιαφέρει η γνώμη της κάθε ψηλομύτας γειτόνισσας.

«Και με τι ασχολείσαι, Μίλι; Εργάζεσαι;» ρωτάει η Σουζέτ, με τα γαλανοπράσινα μάτια της να εστιάζουν στο πρόσωπό μου.

«Είμαι κοινωνική λειτουργός», λέω με μια δόση περηφάνιας. Παρόλο που κάνω εδώ και πολλά χρόνια αυτή τη δουλειά, εξακολουθώ να αισθάνομαι περήφανη για την καριέρα μου. Εντάξει, μπορεί να είναι εξαντλητική και ψυχοφθόρα δουλειά και ο

μισθός δεν είναι να πετάς τη σκούφια σου. Αλλά εξακολουθώ να την αγαπώ. «Εσύ;»

«Είμαι κτηματομεσίτρια», λέει με την ίδια περηφάνια. Α, έτσι εξηγείται. Κατηγόρησε το σπίτι μας σε κτηματομεσιτικούς όρους. «Η αγορά είναι στα ύψη αυτή τη στιγμή».

Αυτό είναι γεγονός. Αλλά τώρα σκέφτομαι ότι η Σουζέτ δεν είχε ανάμειξη στην πώληση αυτού του σπιτιού. Αν είναι μεσίτρια, πώς γίνεται οι γείτονές της να μην ήθελαν να αναλάβει εκείνη να πουλήσει το σπίτι τους;

Ο Έντζο βγαίνει από το φορτηγό κουβαλώντας διάφορες κούτες, με το μπλουζάκι ακόμα κολλημένο πάνω του και τα σκούρα μαλλιά του μουσκεμένα απ' τον ιδρώτα. Θυμάμαι που γέμιζα μία από αυτές τις κούτες με βιβλία και ανησυχούσα μήπως την είχα κάνει πολύ βαριά. Και τώρα τον βλέπω να κουβαλάει όχι μόνο αυτή την κούτα, αλλά κι άλλη μία από πάνω. Με πονάει η μέση μου μόνο που τον κοιτάζω.

Η Σουζέτ τον κοιτάζει κι αυτή. Παρακολουθεί την πορεία του από το φορτηγό μέχρι την εξώπορτά μας κι ένα χαμόγελο φωτίζει το πρόσωπό της. «Ο μεταφορέας σας είναι *σούπερ σέξι*», σχολιάζει.

«Ναι... Βασικά», λέω, «είναι ο άντρας μου».

Της πέφτει το σαγόνι. Φαίνεται ότι έχει πολύ καλύτερη γνώμη για τον Έντζο απ' ό,τι για το σπίτι. «Σοβαρά;»

«Αμέ». Ο Έντζο έχει αφήσει τις κούτες στο σαλόνι και τώρα βγαίνει να πάρει κι άλλες. Πού τη βρίσκει τόση ζωτικότητα; Προτού φτάσει στο φορτηγό, του κάνω νόημα να πλησιάσει. «Έντζο, έλα να γνωρίσεις την καινούργια μας γειτόνισσα, τη Σουζέτ».

Η Σουζέτ στρώνει στα γρήγορα την μπλούζα της και χώνει ένα καραμελέ τσουλούφι πίσω απ' τ' αφτί της. Αν μπορούσε, είμαι σίγουρη ότι θα έκανε μια γρήγορη επιθεώρηση του εαυτού

της σε ένα καθρεφτάκι και θα ανανέωνε το κραγιόν της. Αλλά δεν υπάρχει χρόνος γι' αυτό.

«Γεια χαρά!» αναφωνεί, με το χέρι της ήδη προτεταμένο. «Χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω! Ο Έντζο, σωστά;»

Σφίγγει το χέρι της και της χαρίζει ένα πλατύ χαμόγελο που κάνει τις γραμμές γύρω απ' τα μάτια του να ρυτιδώνουν. «Ναι, Έντζο. Κι εσύ Σουζέτ;»

Αυτή αρχίζει να χαχανίζει και να γνέφει απανωτά. Η αντίδρασή της είναι μάλλον υπερβολική, αλλά, για να είμαι και δίκαιη, ο Έντζο έχει ανεβάσει την ένταση της γοητείας του στο τέρμα. Ο σύζυγός μου ζει σε αυτή τη χώρα εδώ και είκοσι χρόνια και όταν μιλάμε μεταξύ μας η προφορά του είναι σχετικά ήπια. Αλλά όταν προσπαθεί να γίνει γοητευτικός, υπερτονίζει την ξενική προφορά του, ώστε να ακούγεται σαν να έχει μόλις κατέβει απ' το πλοίο. Ή όπως θα έλεγε ο ίδιος, «μόλις από πλοίο».

«Θα σας αρέσει πολύ εδώ», μας διαβεβαιώνει η Σουζέτ. «Είναι ένα τόσο ήσυχο μικρό αδιέξοδο».

«Μας αρέσει ήδη», λέω.

«Και το σπιτάκι σας είναι τόσο γλυκούλι», λέει, βρίσκοντας ακόμα έναν δημιουργικό τρόπο να επισημάνει ότι το σπίτι μας είναι αισθητά μικρότερο από το δικό της. «Θα είναι ιδανικό για εσάς, ειδικά τώρα που έχετε και μωράκι στα σκαριά».

Όταν το λέει αυτό, δείχνει μ' ένα νεύμα την κοιλιά μου, η οποία σε καμία περίπτωση δεν έχει μωράκι στα σκαριά. Δεν υπάρχουν μικρά εκεί μέσα εδώ και εννέα χρόνια.

Το χειρότερο είναι ότι ο Έντζο στρέφει το κεφάλι του για να με κοιτάξει και, για ένα δευτερόλεπτο, εμφανίζεται μια αναλαμπή ενθουσιασμού στο πρόσωπό του, παρόλο που ξέρει πολύ καλά ότι έκανα απολίνωση σαλπίγγων κατά την επείγουσα καισαρική τομή με τον Νίκο. Κοιτάζω χαμηλά στην κοιλιά μου και

παρατηρώ ότι το πουκάμισό μου όντως φουσκώνει με ενοχλητικό τρόπο. Πάω να σκάσω.

«Δεν είμαι έγκυος», λέω, προς απάντηση τόσο στη Σουζέτ όσο και στον σύζυγό μου.

Η Σουζέτ φέρνει το χέρι της πάνω στο κόκκινο κραγιόν της. «Θεέ μου, με συγχωρείς! Απλά υπέθεσα...»

«Δεν πειράζει», λέω διακόποντάς την πριν τα κάνει χειρότερα. Και ειλικρινά, το αγαπώ το σώμα μου. Όταν ήμουν εικοσάρρα, ήμουν πετσι και κόκαλο, αλλά τώρα, επιτέλους, έχω κι εγώ λίγες γυναικείες καμπύλες να επιδείξω, τις οποίες οφείλω να ομολογήσω ότι ο σύζυγός μου απολαμβάνει με το παραπάνω.

Τούτου λεχθέντος, ωστόσο, το συγκεκριμένο πουκάμισο πάει για πέταμα.

«Έχουμε δύο παιδιά». Ο Έντζο αγκαλιάζει με το μπράτσο του τους ώμους μου, αδιαφορώντας για την προσβολή της Σουζέτ. «Έναν γιο, τον Νίκο και μια κόρη, την Άντα».

Ο Έντζο είναι τρομερά περήφανος για τα παιδιά μας. Είναι εξαιρετικός μπαμπάς και πολύ θα ήθελε πέντ' έξι ακόμα από δαύτα, αν δεν είχα κινδυνέψει να πεθάνω γεννώντας τον Νίκο. Θέλαμε πολύ να υιοθετήσουμε ή να γίνουμε ανάδοχη οικογένεια, αλλά δεδομένου του παρελθόντος μου, δεν είχαμε καμία ελπίδα.

«Εσύ έχεις παιδιά, Σουζέτ;» ρωτάω.

Κουνάει αρνητικά το κεφάλι με μία έντρομη έκφραση στο πρόσωπό της. «Ούτε κατά διάνοια. Δεν έχω ούτε στο ελάχιστο μητρικό ένστικτο. Είμαστε μόνο οι δυο μας, εγώ και ο σύζυγός μου ο Τζόνathan. Κι είμαστε ευτυχισμένα άτεκνοι».

Εξαιρετικά νέα – έχει σύζυγο. Οπότε θ' αφήσει ήσυχο τον δικό μου.

«Μένει όμως ένα αγοράκι στο σπίτι απέναντι από το δικό σας», λέει. «Πηγαίνει τρίτη δημοτικού».

«Κι ο Νίκο στην τρίτη πάει», λέει ο Έντζο περιχαρής. «Πρέπει να γνωριστούμε».

Όταν μετακομίσαμε, αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε τα παιδιά από το σχολείο στη μέση της χρονιάς. Πιστέψτε με, το τελευταίο πράγμα που θέλετε να κάνετε είναι να βγάλετε δύο παιδιά δημοτικού από τις τάξεις τους στα μέσα Μαρτίου. Με έτρωγαν οι ενοχές, αλλά δεν είχαμε την οικονομική δυνατότητα να πληρώνουμε και στεγαστικό και ενοίκιο μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς, συνεπώς δεν είχαμε άλλη επιλογή.

Ο Νίκο, ο οποίος είναι εξωστρεφής όπως ο πατέρας του, δεν φάνηκε να ενοχλείται με αυτό. Για τον Νίκο, μία αίθουσα γεμάτη καινούργια παιδιά που θα μπορούσε να εντυπωσιάσει με τα καμώματά του θα ήταν μια συναρπαστική περιπέτεια. Η Άντα δέχτηκε τα νέα με ψυχραιμία, αλλά αργότερα τη βρήκα να κλαίει στο δωμάτιό της στη σκέψη ότι θα έχανε τις δύο κολητές της. Ελπίζω ότι μέχρι το φθινόπωρο θα έχουν τακτοποιηθεί και οι δύο και το τραύμα της μετακόμισης στη μέση της σχολικής χρονιάς θα είναι μια μακρινή ανάμνηση.

«Μπορείς να προσπαθήσεις να πας να τους συστηθείς», λέει η Σουζέτ με ένα ανασήκωμα των ώμων. «Μόνο που τη γυναίκα που ζει εκεί, την Τζάνις, δεν τη λες και τόσο φιλική. Σπανίως βγαίνει από το σπίτι – ίσα για ν' αφήσει τον γιο της στη στάση του σχολικού. Κατά κανόνα τη βλέπω στο παράθυρό της να κατασκοπεύει και να χώνει τη μύτη της παντού. Τρομερά αδιάκριτη».

«Μάλιστα», λέω, ενώ ταυτόχρονα αναρωτιέμαι πώς γίνεται η Τζάνις να μη βγαίνει ποτέ από το σπίτι και την ίδια στιγμή να χώνει τη μύτη της παντού.

Κοιτάζω απέναντι, τον αριθμό 13. Τα παράθυρα είναι θεοσκότεινα, παρά το γεγονός ότι είναι μέρα μεσημέρι και οι άνθρωποι που μένουν εκεί φαίνεται να είναι σπίτι.

«Ελπίζω να έχετε καλά στόρια για τα παράθυρά σας», μου λέει. «Γιατί η θέα από το σπίτι της στο δικό σας είναι άριστη».

Ο Έντζο κι εγώ στρίβουμε ταυτόχρονα τα κεφάλια μας προς το καινούργιο μας σπίτι, συνειδητοποιώντας ότι ούτε ένα από τα παράθυρά του δεν έχει στόρια, παντζούρια ή ρολά. Πώς μας ξέφυγε αυτό; Κανείς δεν μας είπε ότι έπρεπε να αγοράσουμε στόρια! Όλα τα σπίτια στα οποία είχαμε ζήσει ως τώρα τα είχαν ήδη εγκατεστημένα!

«Θα πάρω στόρια», ψιθυρίζει στ' αφτί μου ο Έντζο.

«Ευχαριστώ».

Η Σουζέτ δείχνει να διασκεδάζει με την ασχετοσύνη μας. «Καλά, ο μεσίτης σας δεν σας είπε ότι το σπίτι χρειάζεται στόρια;»

«Προφανώς όχι», ψελλίζω.

Φαντάζομαι ότι το υπονοούμενο εδώ είναι ότι η Σουζέτ θα μας ενημέρωνε ότι τα παράθυρα χρειάζονται κάποιου είδους κάλυψη, αν ήταν η μεσίτριά μας. Αλλά είναι λίγο αργά γι' αυτό. Προς το παρόν, είμαστε ακάλυπτοι.

«Μπορώ να σας συστήσω μια εξαιρετική εταιρεία γι' αυτή τη δουλειά», λέει. «Τους προσλάβαμε κι εμείς πέρυσι. Μας έβαλαν αυτές τις όμορφες κυψελωτές περσίδες στον πρώτο και τον δεύτερο όροφο και αυτά τα αξιολάτρευτα παντζούρια στη σοφίτα».

Δεν μπορώ καν να φανταστώ πόσο θα κόστιζε κάτι τέτοιο. Πολύ περισσότερα απ' όσα επιτρέπεται να ξοδέψουμε, αυτό είναι βέβαιο.

«Δεν είναι ανάγκη, ευχαριστώ», λέει ο Έντζο. «Το κάνω μια χαρά εγώ».

Του κλείνει το μάτι. «Είμαι σίγουρη».

Σοβαρά τώρα; Αρχίζω να τα παίρνω με αυτή τη γυναίκα που την πέφτει εν ψυχρώ στον άντρα μου, μπροστά στα μάτια μου.

Είμαι βέβαιη ότι του την πέφτουν ένα κάρο γυναίκες, αλλά, για όνομα του Θεού, είμαστε γείτονες! Δεν μπορεί να είναι λίγο πιο διακριτική; Μπαίνω στον πειρασμό να της πω καμιά κουβέντα, αλλά αποφασίζω πως είναι προτιμότερο να μην κάνω εχθρό πέντε λεπτά αφότου μετακόμισα εδώ.

«Επίσης», λέει, «θα ήθελα να έρθετε να σας κάνω το τραπέζι. Εμείς κι εσείς... και φυσικά... μπορούν να έρθουν και τα παιδιά». Δεν δείχνει ενθουσιασμένη στην ιδέα ότι τα παιδιά μας θα μπουν στο σπίτι της. Και δεν γνωρίζει καν για την προδιάρθεση του Νίκο να σπάει κάτι ακριβό μέσα σε πέντε λεπτά από την είσοδό του σε οποιονδήποτε χώρο.

«Βέβαια, αυτό θα ήταν υπέροχο», λέει ο Έντζο.

«Θαυμάσια!» του λέει χαμογελώντας του πλατιά. «Τι θα λέγατε για αύριο βράδυ; Είμαι σίγουρη ότι η κουζίνα σας δεν θα είναι ακόμα λειτουργική, οπότε αυτό θα σας απαλλάξει από το άγχος του μαγειρέματος».

Ο Έντζο με κοιτάζει ερωτηματικά. Διαθέτει αστείρευτη ενέργεια για κοινωνικές συναναστροφές, αλλά, μιας κι εγώ είμαι η εσωστρεφής της σχέσης, εκτιμώ ότι με συμβουλευέται πριν δεχτεί. Ειλικρινά, απεχθάνομαι την ιδέα να περάσω ένα βράδυ με αυτή τη γυναίκα. Μου φαίνεται κομμάτι *ακραία*. Αλλά, εφόσον πρόκειται να ζήσουμε εδώ, δεν οφείλουμε και να είμαστε φίλοι με τους γείτονες; Αυτό δεν *κάνουν* οι φυσιολογικές οικογένειες των προαστίων; Και ίσως όταν τη γνωρίσω καλύτερα να αποδειχτεί πως δεν είναι τόσο κακή.

«Φυσικά», λέω. «Θα ήταν πραγματικά υπέροχο. Δεν γνωρίζουμε κανέναν στο Λονγκ Άιλαντ».

Η Σουζέτ ρίχνει προς τα πίσω το κεφάλι της και ξεσπάει σε γέλια, αποκαλύπτοντας μια σειρά από ολόλευκα, μαργαριταρένια δόντια. «Αχ, Μίλι...»

Γυρίζω και κοιτάζω τον Έντζο, οποίος ανασηκώνει τους

ώμους. Απ' ό,τι φαίνεται, κανένας απ' τους δυο μας δεν έπιασε το αστείο. «Τι;»

«Να 'ξερες μόνο πώς ακούγεσαι!» χαχανίζει. «Κανένας δεν το λέει *Λονγκ Άιλαντ*».

«Δεν το... Κανένας;»

«Κανένας!» Κουνάει το κεφάλι της λες κι είμαι ξεκαρδιστική. «Όλοι λένε στο *νησί*. Διαφορετικά, ακούγεσαι σαν άσχετη. Απλά *νησί*».

Ο Έντζο ξύνει το κεφάλι του. Παρεμπιπτόντως, δεν έχει καθόλου γκρίζες τρίχες πάνω του. Αν δεν υπήρχαν τα *Clairol*, θα ήμουν εντελώς γκριζαρισμένη, όπως και είμαι από τότε που γεννήθηκε ο Νίκο. Το μόνο που έχει ο Έντζο είναι λίγες γκρίζες τούφες στα γένια του, που φαίνονται μόνο όταν τα αφήνει να μεγαλώνουν. Βέβαια, όταν του το επισήμανα, έψαξε στο τριχωτό της κεφαλής του μέχρι να βρει μία μόνο γκρίζα τρίχα για να μου την επιδείξει, λες και αυτό έκανε τα πράγματα καλύτερα.

«Δηλαδή... Δεν καταλαβαίνω», λέω. «Λένε το ίδιο και όσοι μένουν στο Στάτεν Άιλαντ; Και οι άλλοι πώς μας ξεχωρίζουν;»

Το χαμόγελο σβήνει από το πρόσωπό της. «Ε, λοιπόν, το Στάτεν Άιλαντ είναι μια εντελώς διαφορετική περίπτωση».

Προσπαθώ να αποσπάσω με τα μάτια την προσοχή του Έντζο, αλλά εκείνος δείχνει απλώς να διασκεδάζει με το όλο θέμα. «Λοιπόν, είμαστε ευτυχείς που βρισκόμαστε στο *νησί*, Σουζέτ. Και θα χαρούμε να δειπνήσουμε μαζί σας αύριο βράδυ».

«Ανυπομονώ!» λέει αυτή.

Πρέπει να σφιχτώ για να χαμογελάσω κι εγώ. «Να φέρω κάτι;»

«Χμ», λέει, χτυπώντας ελαφρά μ' ένα δάχτυλο το πιγούνι της. «Γιατί δεν αναλαμβάνεις το επιδόρπιο;»

Τέλεια. Και τώρα πρέπει να σκεφτώ τι στην ευχή να πάω που

να ανταποκρίνεται στα πρότυπα επιδορπίου της Σουζέτ. Φαντάζομαι πως ένα κουτί μπισκότα Oreos δεν αρκεί. «Ευχαρίστως!»

Καθώς η Σουζέτ στρέφεται για να επιστρέψει στο δικό της, πολύ μεγαλύτερο σπίτι, με τα τακούνια της να κάνουν τικ τακ στο πεζοδρόμιο σε κάθε βήμα, νιώθω ένα τσίμπημα στο στομάχι. Ήμουν τόσο ενθουσιασμένη όταν αγοράσαμε αυτό το σπίτι. Ήμασταν στριμωγμένοι σε μικροσκοπικά διαμερίσματα για πάρα πολύ καιρό και, επιτέλους, έχω το σπίτι των ονείρων μου.

Αλλά τώρα, για πρώτη φορά, αναρωτιέμαι μήπως, τελικά, ήταν λάθος να μετακομίσουμε εδώ.

ΤΡΙΑ

Απόψε οι τέσσερις μας τρώμε βραδινό στο τραπέζι της κουζίνας. Ξέρετε τι είναι ένα τραπέζι κουζίνας; Είναι ένα τραπέζι το οποίο χωράει μέσα στην κουζίνα. Ναι, η κουζίνα μας τώρα χωράει ένα ολόκληρο τραπέζι. Η προηγούμενη ίσα που χωρούσε ένα άτομο.

Παραγγείλαμε κινέζικο από ένα φυλλάδιο που μας είχαν ρίξει κάτω από την πόρτα. Δεν είμαι ιδιαίτερα επιλεκτική στο φαγητό, ούτε κι ο Έντζο. Το μόνο φαγητό που δεν τρώει ο Έντζο είναι το ιταλικό. Λέει ότι κανένα εστιατόριο δεν το μαγειρεύει σωστά και είναι πάντα σκέτη απογοήτευση. Από την άλλη όμως, θα φάει πίτσα από ντελίβερι. Διότι, κατά την εκτίμησή του, αυτό δεν είναι στ' αλήθεια ιταλικό φαγητό.

Η Άντα είναι επίσης εύκολη με το φαγητό, αλλά ο Νίκο είναι τρομερά ιδιότροπος. Γι' αυτό και, ενώ οι υπόλοιποι καταβροχθίζουμε λο μείν νουντλς και μοσχάρι με μπρόκολο, για τον γιο μου έχω φτιάξει λευκό ρύζι με βούτυρο και μπόλικο αλάτι. Είμαι σίγουρη ότι αυτό που κυλάει στις φλέβες του πια είναι βουτυρωμένο ρύζι.

«Το πρώτο μας δείπνο στο καινούργιο σπίτι», αναγγέλλω με υπερηφάνεια. «Επιτέλους, εγκαινιάζουμε το τραπέζι της κουζίνας!»

«Γιατί το λες συνέχεια αυτό, μαμά;» λέει ο Νίκο. «Γιατί όλη την ώρα λες ότι εγκαινιάζουμε το ένα και το άλλο;»

Η αλήθεια είναι πως δεν πρέπει να μ' έχει ξανακούσει να χρησιμοποιώ τη λέξη «εγκαινιάζω» στο παρελθόν, και σήμερα μόνο πρέπει να την έχω πει τουλάχιστον πέντε φορές. Πριν που καθόμασταν στον καναπέ, είπα ότι εγκαινιάζουμε το σαλόνι μας. Μετά, όταν βγήκε στην πίσω αυλή με την μπάλα του μπέιζμπολ, του είπα ότι εγκαινιάζει την αυλή. Και, αν δεν απατώμαι, σε κάποια φάση πρέπει να είπα πως πάω να εγκαινιάσω την τουαλέτα.

«Επειδή η μαμά είναι ενθουσιασμένη με το σπίτι», του λέει ο Έντζο και απλώνει το χέρι του να πιάσει το δικό μου από την άλλη άκρη του τραπέζιού. «Και με το δίκιο της. Είναι ένα πανέμορφο σπίτι».

«Καλό είναι», παραδέχεται ο Νίκο, «αλλά θα το προτιμούσα αν ήταν κόκκινο. Και είχε κίτρινες αψίδες».

Μάλιστα. Είμαι σίγουρη ότι ο γιος μου μου λέει εμμέσως ότι θα ήθελε να ζει σε McDonald's.

Δεν πα να λέει. Το σπίτι γι' αυτούς τους δυο το αγοράσαμε. Στο Μπρονξ ήμασταν στριμωγμένοι σ' ένα τοσοδούλικο διαμερισματάκι κι οι άντρες είχαν αρχίσει να ρίχνουν λάγνες ματιές στην Άντα καθώς γυρνούσε σπίτι απ' το σχολείο. Τώρα βρισκόμαστε σε μια περιοχή με καταπληκτικά σχολεία και οι δυο τους θα έχουν χώρο να παίζουν στην αυλή αλλά και να περιπλανώνται στη γειτονιά χωρίς ν' ανησυχούν ότι θα τους επιτεθούν. Ακόμα κι αν δεν το αντιλαμβάνονται, αυτό είναι το καλύτερο πράγμα που θα μπορούσαμε να κάνουμε γι' αυτά τα παιδιά.

«Μαμά;» Η Άντα σπρώχνει μερικά ζυμαρικά γύρω γύρω στο πιάτο της και συνειδητοποιώ ότι δεν έχει φάει σχεδόν τίποτα. «Αύριο ξεκινάμε το σχολείο;»

Τα σκούρα φρύδια της είναι συνοφρυωμένα. Και τα δυο μου παιδιά μοιάζουν τόσο πολύ με τον πατέρα τους, σε σημείο να

φαίνονται σαν κλώνοι του, και εγώ να ήμουν απλώς η επωαστική μηχανή. Η Άντα είναι όμορφη, με μακριά κατάμαυρα μαλλιά και καστανά μάτια που καταλαμβάνουν το μισό της πρόσωπο. Ο Έντζο λέει ότι μοιάζει με την αδελφή του, την Αντόνια. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται σ' εκείνο το μεταβατικό στάδιο μεταξύ παιδιού και ενήλικα και κάποια μέρα, σύντομα, θα γίνει μια γυναίκα που θα τραβάει τα βλέμματα. Όταν συμβεί αυτό, είμαι αρκετά σίγουρη ότι ο Έντζο θα κυκλοφορεί συνέχεια μ' ένα ρόπαλο του μπείζμπολ στο χέρι. Δεν θα το παραδεχτεί, αλλά είναι υπερπροστατευτικός μαζί της.

«Αισθάνεσαι έτοιμη να ξεκινήσεις το σχολείο;» τη ρωτάω.

«Ναι», λέει, παρότι κουνάει αρνητικά το κεφάλι της.

«Μόλις τελείωσαν οι ανοιξιάτικες διακοπές», επισημαίνω. «Που σημαίνει ότι κανένας μαθητής δεν θα έχει δει τον άλλον για περίπου μια βδομάδα. Πιθανότατα δεν θα θυμάται καν ο ένας τον άλλον».

Η Άντα δεν δείχνει να διασκεδάζει ούτε στο ελάχιστο, αλλά ο Νίκο χαχανίζει.

«Μπορώ να σας πάω εγώ αύριο», προσφέρεται ο Έντζο. «Μπορούμε να πάμε με το αγροτικό».

Τα μάτια της λάμπουν, γιατί της αρέσει πολύ να μπαίνει στο αγροτικό του πατέρα της. «Μπορώ να καθίσω μπροστά;»

Ο Έντζο με κοιτάζει ερωτηματικά. Του αρέσει να τους κάνει το χατίρι, αλλά εκτιμώ ότι δεν θα το κάνει χωρίς να το συζητήσει μαζί μου.

«Η αλήθεια είναι, γλυκιά μου», λέω, «πως είσαι ακόμα πολύ μικρή για το μπροστινό κάθισμα. Αλλά σύντομα θα γίνει κι αυτό».

«Εγώ θέλω να πάρω το λεωφορείο αύριο!» ανακοινώνει ο Νίκο. Πέρυσι ήμασταν πολύ κοντά στο σχολείο για να πηγαίνει με το σχολικό λεωφορείο. Έτσι, τώρα έχει αναγάγει το «να πάρω το λεωφορείο» σε μια εμπειρία εφάμιλλη της επίσκεψης

σε εργοστάσιο σοκολάτας γεμάτο με τους λιλιπούτειους ακούραστους εργάτες Ούμπα Λούμπα. Είναι το μόνο που μπορεί να σκεφτεί. «Σε παρακαλώ, μαμά;»

«Μα και βέβαια», του λέω. «Κι εσύ, Άντα, μπορείς να πας με τον μπαμπά αφού το θες...»

«Όχι, όχι», λέει αποφασιστικά. «Θα πάω κι εγώ με το λεωφορείο, μαζί με τον Νίκο». Πείτε ό,τι θέλετε για την κόρη μου, μόνο ότι δεν προσέχει τον μικρό της αδερφό μην πείτε. Έχω ακούσει ότι τα νήπια μπορεί να γίνουν πολύ ζηλιάρικα όταν τους φέρνεις ένα καινούργιο μωρό στο σπίτι, όμως η Άντα ερωτεύτηκε αμέσως τον Νίκο. Παράτησε όλες τις κούκλες της κι έστρεψε πάνω του όλες τις φροντίδες της. Έχω μερικές απίστευτα αξιολάτρευτες φωτογραφίες της μικρούλας Άντα να κρατάει τον Νίκο στην αγκαλιά της και να τον ταΐζει με το μπιμπερό.

«Και κάτι ακόμα...» λέει ο Νίκο και ρίχνει ακόμα μια κουταλιά ρύζι στο στόμα του, από την οποία μόνο το 80% καταφέρνει να περάσει τα χείλη του. Το υπόλοιπο καταλήγει στα γόνατά του και στο πάτωμα από κάτω τους. «Μπορώ να πάρω ένα ζωάκι, μαμά; Παρακαλώ;»

«Χμ», λέω.

«Είχες πει ότι όταν μεγαλώσω λίγο και γίνω πιο υπεύθυνος, θα με αφήσεις να έχω ζωάκι», μου υπενθυμίζει.

Ότι μεγάλωσε λιγάκι, μεγάλωσε. Τώρα αν έγινε πιο υπεύθυνος...

«Ένα σκυλάκι;» λέει όλο ελπίδα η Άντα.

«Πρώτα πρέπει να βάλουμε φράχτη στην αυλή και μετά ν' αρχίσουμε να συζητάμε για το αν θα πάρουμε σκύλο», τους λέω. Συν τοις άλλοις, θα προτιμούσα να πατούσαμε σ' ένα σταθερότερο οικονομικό έδαφος προτού αποφασίσουμε να προσθέσουμε κι άλλο μέλος στην οικογένειά μας.

«Τότε, τι θα έλεγες για μία χελώνα;» προτείνει η Άντα.

Με πάνει ρίγος. «Όχι. Σας παρακαλώ πολύ, όχι χελώνα. Τις σχαινόμαι τις χελώνες».

«Δεν θέλω ούτε σκύλο, ούτε χελώνα», λέει ο Νίκο. «Αυτό που θέλω είναι ένα αλογάκι της Παναγίας».

Παραλίγο να πνιγώ μ' ένα κομμάτι μπρόκολο. «Τι πράγμα;»

«Ξέρεις, είναι πολύ καλό κατοικίδιο», σιγοντάρει ο Έντζο. «Πολύ εύκολο στη φροντίδα του».

Ε, όχι. Δηλαδή ο Έντζο ήξερε ότι ο Νίκο θέλει να κουβαλήσει αυτό το φριχτό πράγμα μες στο σπίτι μας; «Όχι. Δεν πρόκειται να πάρουμε αλογάκι της Παναγίας».

«Μα γιατί, μαμά;» Ο Νίκο δεν το βάζει κάτω. «Είναι σούπερ κουλ. Και θα το έχω μέσα στο δωμάτιό μου – δεν χρειάζεται να το βλέπεις. Μόνο αν θέλεις να το δεις».

Μου αστράφτει το πιο γλυκό χαμόγελό του. Αυτή τη στιγμή έχει ένα αξιολάτρευτο μουτράκι μ' ένα κενό ανάμεσα στα δόντια του. Αλλά εύκολα καταλαβαίνει κανείς ότι μέσα σε έξι, επτά χρόνια θα ραγίζει τις καρδιές των κοριτσιών, όπως έκανε και ο πατέρας του στο παρελθόν.

«Δεν είναι ανάγκη να το βλέπω», λέω. «Αρκεί που θα ξέρω ότι βρίσκεται εκεί».

«Θα το έχουμε περιορισμένο», μου λέει ο Έντζο, χαρίζοντάς μου τη δική του εκδοχή του ίδιου χαμόγελου. Ανάθεμα τον άντρα μου που είναι τόσο όμορφος.

«Τι θα τρώει;» ρωτάω.

«Μύγες», λέει ο Νίκο.

«Όχι». Κουνάω αρνητικά το κεφάλι. «Δεν πρόκειται να συμβεί».

«Μην ανησυχείς», λέει ο Νίκο. «Είναι μύγες που δεν πετάνε».

«Είναι περιπάτου», αστειεύεται ο Έντζο.

«Δεν θα σου κοστίσει τίποτα», προσθέτει ο Νίκο. «Θα εκτρέφουμε τις μύγες μόνοι μας».

«Όχι. Όχι, όχι, όχι, όχι».

Ο Έντζο τεντώνεται κάτω από το τραπέζι και μου σφίγγει το γόνατο. «Μίλι, βγάλαμε τα παιδιά από το σχολείο και τα αναγκάσαμε να μετακομίσουν εδώ. Αν ο Νίκο θέλει ένα αλογάκι της Παναγίας...»

Μπούρδες. Αυτός θέλει ένα αλογάκι της Παναγίας. Είναι ακριβώς αυτό που ο Έντζο θα θεωρούσε κουλ.

Κοιτάζω την Άντα για βοήθεια, αλλά είναι πολύ απορροφημένη στο να φτιάχνει μικρούς σωρούς από ζυμαρικά στο πιάτο της. Γράφει με νουντλς το όνομά της. Γενικά δεν παίζει με το φαγητό της, οπότε πρέπει να είναι πολύ αγχωμένη.

«Αν έλεγα ναι», λέω, «από πού θα αγοράζαμε αλογάκι της Παναγίας;»

Ο Έντζο κι ο Νίκο συγχαίρουν ο ένας τον άλλο με «κόλλα το» και λοιπές χειρονομίες που θα ήταν χαριτωμένες αν δεν ήμουν τρομοκρατημένη επειδή σκοπεύουν να εγκαταστήσουν ένα έντομο μέσα στο σπίτι μας.

«Θα το αγοράσουμε ως αυγό», μου εξηγεί ο Νίκο. Θεέ μου, πόσο καιρό το συζητάνε; Απ' ό,τι φαίνεται, έχουν καταστρώσει ένα πολύ συγκεκριμένο σχέδιο. «Και το αυγό εκκολάπτεται και μας δίνει εκατοντάδες αλογάκια της Παναγίας».

«Εκατοντάδες...»

«Ναι, αλλά δεν πειράζει», λέει βιαστικά ο Έντζο. «Γιατί θα φάνε το ένα το άλλο και στο τέλος θα μείνουν κάνα δυο».

«Και μετά θα τα εγκαινιάσουμε!» λέει ο Νίκο. «Σύμφωνοι;»

Φαντάζομαι πόσο θα έφριττε η Σουζέτ Λόουελ αν ανακάλυπτε ότι στο τέλειο αδιέξοδο δρομάκι της υπάρχει ένα αλογάκι της Παναγίας, καθώς και μια αποικία από μύγες που δεν πετάνε, κάτι που είναι και το μόνο διασκεδαστικό στην όλη υπόθεση. Τέλος πάντων, υποθέτω ότι θα το επιτρέψω. Αλλά παίρνω όρκο ότι, αν το όμορφο νέο σπίτι μου γεμίσει μύγες, ο Νίκο θα αναγκαστεί να μετακομίσει.

ΤΕΣΣΕΡΑ

Αν τακτοποιήσω τα περιεχόμενα μίας ακόμα κούτας, θα κάνω εμετό.

Έχω αδειάσει πέντε δισεκατομμύρια κούτες σήμερα. Και αυτός είναι ένας πρόχειρος, μετριοπαθής υπολογισμός. Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι στο κυρίως μπάνιο, όρθια μπροστά σ' ένα μεγάλο χαρτόκουτο πάνω στο οποίο έχω γράψει με ανεξίτηλο μαρκαδόρο «ΜΠΑΝΙΟ», και απλώς δεν έχω τη θέληση να το ανοίξω. Παρόλο που μέσα εκεί βρίσκονται όλα τα βασικά και αναγκαία πράγματα μπάνιου. Ίσως απόψε βουρτσίσω τα δόντια μου με το δάχτυλό μου.

Ακούω ήχο βημάτων έξω από την πόρτα και ένα δευτερόλεπτο αργότερα ο Έντζο χώνει το κεφάλι του στο μπάνιο. Χαμογελάει όταν με βλέπει να στέκομαι εκεί με την κούτα ΜΠΑΝΙΟ ανέγγιχτη.

«Τι κάνεις;» ρωτάει.

Με πιάνει απόγνωση. «Ξεπακετάρω».

«Ξεπακετάρεις όλη νύχτα», επισημαίνει. «Αρκετά. Θα το κάνομε αύριο».

«Μα τα *χρειαζόμαστε* αυτά τα πράγματα. Είναι για το μπάνιο».

Ο Έντζο φαίνεται έτοιμος να με μεταπείσει, αλλά μετά το

ξανασκέφτεται. Βάζει το χέρι του στην τσέπη του φθαρμένου μπλουτζίν του και βγάζει τον σουγιά που κουβαλάει πάντα μαζί του. Το μαχαίρι αυτό του το είχε χαρίσει ο πατέρας του, όταν ο Έντσο ήταν μικρός, και έχει πάνω του χαραγμένα τα αρχικά του: ΕΑ. Το μαχαίρι είναι σχεδόν σαράντα ετών, αλλά το διατηρεί κοφτερό σαν ξυράφι, και έτσι κόβει εύκολα την ταινία της κούτας με τα είδη μπάνιου.

Αδειάζουμε την κούτα μαζί. Όταν πρωτογνώρισα αυτό τον άντρα που έκανε τα γονατά μου να τρέμουν, δεν φανταζόμουν ποτέ ένα μέλλον στο οποίο θα μπορούσαμε να στριμωχνόμαστε μέσα σε μια τουαλέτα μαζί, σκυμμένοι πάνω από μια κούτα, να βγάζουμε και να τακτοποιούμε σαπούνια και κολλώδη μπουκαλάκια σαμπουάν. Όμως, παραδόξως, ο Έντσο ασπάστηκε ψυχή τε και σώματι την οικογενειακή ζωή.

Ζούσαμε μαζί λιγότερο από ένα χρόνο όταν, παρά την επιμελή χρήση αντισυλληπτικών, είχα καθυστέρηση. Φοβόμουν να του το πω, αλλά, όταν τελικά το έκανα, ο Έντσο ενθουσιάστηκε. *Τώρα θα γίνουμε οικογένεια!* είπε. Οι γονείς και η αδελφή του είχαν πεθάνει και δεν είχα ποτέ συνειδητοποιήσει πόσο σημαντικό ήταν γι' αυτόν να φτιάξει μια δική του οικογένεια. Έναν μήνα μετά από αυτό, είχαμε παντρευτεί.

Και τώρα, πάνω από μια δεκαετία αργότερα, ζω το είδος της οικογενειακής προαστιακής ζωής που δεν είχα ποτέ ονειρευτεί για τον εαυτό μου. Όχι μόνο με τον Έντσο – με κανέναν. Πολλοί άνθρωποι θα την έλεγαν βαρετή, αλλά εγώ τη λατρεύω. Το μόνο που ήθελα πάντα ήταν μια φυσιολογική, ήσυχη ζωή. Απλά μου πήρε περισσότερο χρόνο απ' ό,τι στους περισσότερους ανθρώπους για να την αποκτήσω.

Ο Έντσο βγάζει τα ξυραφάκια του από την κούτα που τώρα είναι επιτέλους άδεια. Τελειώσαμε. Εντάξει, μας έχουν μείνει άλλες πέντε δισεκατομμύρια κούτες στο σπίτι, αλλά

τουλάχιστον μία ακόμα έχει αδειάσει, συνεπώς τώρα είναι πέντε δισεκατομμύρια μείον μία. Υπολογίζω ότι θα ολοκληρώσουμε το ξεπακετάρισμα κάποια στιγμή μέσα στις επόμενες τρεις ή τέσσερις δεκαετίες.

«Ορίστε», λέει ο Έντζο. «Τέλος για σήμερα».

«Τέλος, ναι», συμφωνώ.

Κοιτάζει πίσω του το μεγάλο, διπλό κρεβάτι που είναι στρωμένο με καθαρά σεντόνια, κι ύστερα γυρίζει και κοιτάζει ξανά εμένα μ' ένα πονηρό χαμόγελο στο πρόσωπό του.

«Για πες», του λέω περιπαικτικά. «Σκέφτεσαι να εγκαινιάσουμε το κρεβάτι;»

«Όχι», απαντάει. «Σκέφτομαι να το *μαγαρίσουμε*».

Μου ξεφεύγει ένα γελάκι, το οποίο κόβεται όταν με αρπάζει και με σηκώνει στα χέρια του, μεταφέροντάς με στην άκρη του κρεβατιού μας, στην υπέροχη, νέα μας κρεβατοκάμαρα. Θα του έλεγα να προσέχει τη μέση του, αλλά δεδομένου ότι σήκωσε κούτες που ζυγίζουν το διπλάσιο από μένα (ελπίζω), θεωρώ πως ξέρει τι κάνει. Δεν σταματάει μέχρι να φτάσουμε στο κρεβάτι και να με αποθέσει πάνω στα σεντόνια.

Βγάζει με μια κίνηση το μπλουζάκι του και πέφτει από πάνω μου, φιλώντας τον λαιμό μου, αλλά, όσο πολύ κι αν θέλω ν' αφεθώ, το βλέμμα μου ξεστρατίζει και κολλάει στα δύο μεγάλα παράθυρα που βρίσκονται δίπλα στο κρεβάτι μας. Γιατί δεν πήραμε στόρια; Τι σόι βλάκες πάνε να μείνουν σ' ένα σπίτι προτού τσεκάρουν αν έχει ή δεν έχει παντζούρια;

Απ' το σημείο που είμαι ξαπλωμένη, έχω απρόσκοπτη θέα στο απέναντι σπίτι. Τα παράθυρά του είναι σκοτεινά, εντούτοις διακρίνω μια υποψία κίνησης σε ένα από τα επάνω παράθυρα. Ή έτσι μου φαίνεται.

Ο Έντζο αντιλαμβάνεται ότι δεν συμμετέχω καθόλου και τραβιέται μακριά μου. «Τι τρέχει;»

«Τα παράθυρα», λέω σιγανά. «Φαίνονται τα πάντα».

Σηκώνει το κεφάλι του και κοιτάζει από το παράθυρο το σπίτι στη Λόκαστ 13. «Όλα τα φώτα είναι σβηστά. Κοιμούνται».

Ξανακοιτάζω κι εγώ και αυτή τη φορά δεν διακρίνω κανένα σημείο ζωής. Είδα όμως λίγο πριν. Ένα δευτερόλεπτο πριν. Είμαι σίγουρη. «Δεν νομίζω να κοιμούνται».

Ο Έντζο μου κλείνει το μάτι. «Ε, ας τους προσφέρουμε λίγο καλό θέαμα τότε».

Τον αγριοκοιτάζω.

«Καλά», λέει μουτρωμένα. «Αν σβήσουμε τα φώτα;»

«Καλά».

Ο Έντζο τσουλάει κολλημένος πάνω μου για να φτάσει τον διακόπτη, βυθίζοντας το δωμάτιο στο σκοτάδι.

Στριφογυρίζω πάνω στα σεντόνια, χωρίς να μπορώ ν' αποσπάσω το βλέμμα μου απ' το ακάλυπτο παράθυρο. «Αναρωτιέσαι ποτέ γιατί πήραμε αυτό το σπίτι τόσο φτηνά;»

«Φτηνά;» κραυγάζει ο Έντζο. «Αναγκαστήκαμε να δώσουμε όλες μας τις οικονομίες για να πληρώσουμε την προκαταβολή! Και η δόση του δανείου είναι...»

«Το πήραμε όμως κάτω από την αρχική του τιμή», επισημαίνω. «Τίποτα δεν δινόταν κάτω από την αρχική του τιμή».

«Θέλει επισκευές».

«Όλα ήθελαν». Ανακάθομαι στο κρεβάτι. «Και δεν καταφέραμε να πλειοδοτήσουμε σε κανένα από αυτά».

Ο Έντζο μού ρίχνει ένα εκνευρισμένο βλέμμα. «Πήραμε το σπίτι των ονειρών σου, και τώρα έχεις πρόβλημα που πήραμε το σπίτι των ονειρών σου; Ήμασταν τυχεροί! Γιατί είναι τόσο δύσκολο να το αποδεχτείς;»

Διότι, κακά τα ψέματα, δεν είμαι ποτέ τυχερή.

«Μίλι...» λέει ο Έντζο μ' εκείνη τη βραχνή φωνή που ξέρει

ότι μου είναι αδύνατο να της αντισταθώ. «Ας απολαύσουμε την πρώτη μας νύχτα στο σπίτι των ονείρων μας. Ναι;»

Σέρνεται ξανά στο κρεβάτι και κουλουριάζεται δίπλα μου και σε αυτό το σημείο είμαι ανήμπορη ν' αντισταθώ στα θέλητρά του. Καταφέρνω όμως να ρίξω μια τελευταία ματιά έξω απ' το παράθυρο και, παρότι είναι στην άλλη πλευρά του δρόμου, ορκίζομαι ότι μπορώ να διακρίνω ένα ζευγάρι μάτια.

Να μας παρακολουθούν.